

[Leif Hermann]

mel, og allerede nu kan arbejdsministeren meddele, at regeringens overvejelser er afsluttet. Det må siges at være en hurtig beslutningsproces, man har i en regering, der oven i købet er en mindretalsregering.

Jeg vil derfor gerne spørge miljøministeren, om der egentlig ikke er noget mærkeligt i, at når vi i miljøbeskyttelsesloven, som vi jo behandler i øjeblikket i Folketingets Miljøudvalg, primært skal satse på renere teknologi og gribe ind i problemerne, der handler om en løsning ved kilden, altså produktionsprocesser og arbejds-gange, er det mest konkrete, man kan stille i udsigt med hensyn til samarbejdsaftalerne, noget, der hedder kampagner på det centrale plan. Det er unægtelig magert, og jeg vil gerne bede miljøministeren om at kommentere baggrunden for, at man har gjort det.

Det her munder ud i nogle samarbejdsaftaler mellem arbejdsministeren og miljøministeren om tilsynssamarbejde på de såkaldte overlappende områder. For netop renere teknologibegrebet, som efter ministerens egen opfattelse får en langt mere central placering i miljøbeskyttelsesloven og dermed også i godkendelses- og tilsynsfunktionerne end før, må jo naturligvis give anledning til grundlæggende nye overvejelser om, hvordan tilsynet skal se ud.

I 1986 ændrede vi på tilsynet inden for miljøbeskyttelsesområdet, rationaliserede det og strammede det op, således at det var enklere og mere overskueligt. Principielt er det tilsyn, der foregår på det ydre miljøområde, altså i orden, om end vi kunne have ønsket os, at ressourcerne var noget bedre, at samarbejdsrelationerne til anklagemyndigheden var bedre, osv.

Men netop når Socialdemokratiet forlanger strengere straffe og der er et udtrykt ønske i befolkningen om, at der også for almindelige overtrædelser af reglerne vedrørende det ydre miljø skal være skærpede straffe, kunne der måske i lyset af kravet om renere teknologi være anledning til at tage andet op end løse betragtninger om samarbejdsaftaler mellem arbejdsministeren og miljøministeren. Jeg kan ikke forestille mig, at det kan være tilfredsstillende for miljøministeren, når man dog i det mindste har en chance i kraft af introduktionen af renere teknologi, at man ikke arbejder videre med en sammenlægning af de to tilsyn.

Det sidste argument, som kunne medinddrages her, bruger regeringen jo altid, ligegyldigt hvad det er for et emne, nemlig at der er forbundet ganske betydelige omkostninger med disse ting. Efter alle opgørelser koster arbejdsmiljøet et sted mellem 25 og 28 mia. kr. om året. En betydelig del af disse udgifter bæres bl.a. af det amtskommunale sygehusvæsen.

Regeringen plejer jo altid at snakke om, at de, der bærer udgifterne, også må have ansvaret. Jamen amtskommunerne har ikke ansvar for det indre miljøtilsyn. Er det sådan, at i den specielle situation, hvor det drejer sig om tilsynet med arbejdsmiljøet, betyder det ikke så meget, hvilke udgifter amtskommunerne bare har at afholde? Eller er det sådan, at den filosofi, regeringen gentagne gange har lagt for dagen, nemlig at kompetence og ansvar skal følges ad, alligevel ikke gælder, når det kommer til stykket, fordi miljøministeren ikke kan enes med arbejdsministeren, og fordi man ikke kan enes indbyrdes i fagbevægelsen? Det er for pauvert, hvis miljøministeren blot strækker våben ud fra den betragtning, at der er andre, der ikke kan enes. Så må man tage en diskussion og arbejde videre med tingene.

Der er jo ingen tvivl om, at amtskommuner-nes interesse i at få langt mere indflydelse på tilsynet med det indre miljø er ganske betydelig, for derved får de mulighed for at styre udgifterne inden for sygehusvæsenet. Vi har ikke hørt, at man foretog nogen som helst konkret vurdering af de udtalelser, der i denne sammenhæng er kommet fra Amtsrådsforeningen.

Lad mig så til slut sige, at der er jo ingen tvivl om, at arbejdet med miljøreformen vil strække sig over ganske lang tid. Ikke alene er selve lovgivningsarbejdet ganske omfattende, men der vil også være tale om et ganske betydeligt efterarbejde med hensyn til konsekvensreglerne, især efter miljøbeskyttelsesloven og andre love, der vedrører det ydre miljø.

Miljøministeren kan selvfølgelig ikke stemme for dagsordenen, men hvis miljøministeren tilkendegav, at det var væsentligt at se diskussionen om tilsynet med det ydre og det indre miljø i lyset af renere teknologibetragtningerne, tror jeg egentlig, at der kunne komme ikke bare et rimeligt, fornuftigt og godt klima i diskussionen om miljøbeskyttelsesloven – det findes i forvejen – men at der også ville komme et væsentligt og nyt perspektiv ind i diskussionen om renere teknologi.